

Kapitel 1

Et sted i det nordlige Sahara

Jeg ligger på ryggen i det varme sand med lukkede øjne. Min positur er som en slatten parodi på en kristusfigur – benene let bøjede, armene spredt ud til hver sin side. Det blæser lidt. Nogle sandkorn danser hen over min krop, kilder mig, og mit sind fyldes langsomt af en underlig opstemthed. Det er et dårligt tegn; mine kirtler pumper deres naturlige smertestillere ud i mine blodbaner i voldsomme mængder. Årsag? Min umiddelbart forestående død.

Smerten kommer igen, kommer klarere igennem denne gang, som brændenælde der langsomt trækkes hen over min nøgne hud. Men den dræbende stikken fra ørkensolen er for intet at regne mod det, de udsatte min krop for tilbage i Tripoli. I forhold til torturen i pakhuset er solens glohede, nålespidse stråler på min ubeskyttede hud som det lifligste brusebad i kalkfattigt vand. Sjovt, tænker jeg, som bevidstheden kan acceptere en horribel tilstand, bare den er en minimal forbedring af, hvad der er gået umiddelbart forud. En erkendelse jeg sikkert deler med alverdens torturofre, koncentrationslejrfanget og ulykkeligt forelskede gennem tiderne. Måske vil netop tiden snart transportere mindet til langtidshukommelsen, den satans opfindelse – et vandrerhjem for erindringer, hvor alle besøgende øjeblikkelig bliver udsat for den revisionistiske løgn om, at alt, hvad der er overstået, slet ikke er så slemt. Når det sker, vil chokket over mit sønderslåede ansigt, min knuste hånd,

mine flækkede ribben og min maltrakterede anus fortage sig. Jeg vil begynde at bekymre mig om mere nærværende problemer: den gule, nålekastende satan i loftet, tørsten i mit svælg, min håbløse situation. Jeg befinder mig i en gudsforladt ørken i Nordafrika, milevidt fra nærmeste menneskelige beboelse, og jeg er praktisk talt nøgen.

Situationens absurditet får mig næsten til at grine, men jeg husker på mine smadrede tænder og mit mishandlede tandkød og beslutter, at det nok ikke er det værd. En kilden omkring nogle stadig fungerende nervetråde fortæller min omtågede hjerne, hvordan min røde livsvæske siver ud i sandet via mit forrevne røvhul, sandsynligvis sammen med andre safter, der ikke er mine egne – tanken alene er næsten nok til at drive mig til vanvid. Det ville også være et mirakel, hvis de tandløse narkomaner og voldsmænd, der deltog i min tortur, ikke var hiv-positive – eller i det mindste ikke rektalsmitede mig med en slem forkølelse. Blodtabet kommer nok til at tage livet af mig, længe før jeg dør af tørst, og der er ikke meget håb om at stoppe det.

Jeg tigger min krop om flere endorfiner, og den adlyder villigt. Langsomt glider jeg over i en behagelig, reflekterende resignation. Virkeligheden trækker sig væk, som en silhuet der langsomt forsvinder i tågen. Er det sådan, det føles at dø?

Jeg plejer faktisk at *holde af* smerte. Vi havde en forståelse, smerten og jeg. Nogle ville måske gå så vidt som til at kalde det et forhold. Jeg har været kendt for at opsøge hende, igen og igen. Det startede, da jeg som barn fik behov for at opfinde et værn mod de glødende signaler fra mine nerveender. Min metode var simpel: Jeg visualiserede smerten som en trykmåler. En gammeldags, mekanisk trykmåler af rustfrit stål med et lille vindue af glas, hvorigennem man kunne se en knaldrød nål danse mellem kulsorte tal trykt på en hvid baggrund. Jeg blev inspireret til designet af gamle film om ubåde og katastrofer på atomkraftværker. På min version kunne man dog ikke aflæse

en skrogkvasende vanddybde eller et fatalt, eksplosivt tryk, der truede med at sprede radioaktiv ødelæggelse i miles omkreds. Min målers tal gik fra nul til syv, og der var ingen enhed. Kun en forklaring baseret på erfaring.

Nul, som når det går ud over en anden.

Et, som en syngende lussing fra en voksen hånd.

To, som en knytnæve i tindingen, der kortvarigt får én til at se stjerner.

Tre, som når slaget med bæltet rammer skævt og strejfer pungen.

Fire, som at skære sig selv de bløde steder med sin fars barberblad.

Fem, som at få sin arm overhældt med kogende vand.

Seks, som at få brækket en knogle så den stikker ud gennem huden som en hypnotiserende, hvid slange.

Syv ... i starten havde jeg ikke nogen oplevelse at hægte på tallet syv. Måske lyder det lidt pessimistisk, men det virkede bare fremsynet at holde en plads ledig. Og efterhånden har jeg også fundet et par kandidater: Tortur, at blive svigtet af den man elsker.

Med syv som bogstøtte i den fjerne ende var rækken af tal overkommelig, dækkende, komplet. Trykmåleren gav distance. Jeg kunne bilde mig ind, at jeg var nøgtern, objektiv. Som en nærsynet videnskabsmand med briller og hvid kittel forestillede jeg mig at notere målingerne på en blok med stor pertentlighed uden at tage stilling, uden at lade mig påvirke. Da jeg blev ældre, fandt jeg til min overraskelse ud af, at der langsomt udviklede sig en form for tolerancezone midt på skalaen, et smørhul mellem to og fem, hvor følelsen faktisk var ... behagelig ... ønskværdig. Det gik så vidt, at jeg aktivt og i det skjulte begyndte at opsøge zonen.

Fucked up, jeg ved det.

Men nu, når jeg forsøger at fremkalde min trykmåler for mit indre blik, ser jeg nålen ligge knækket inde bag det krakelerede

glas. Mit mentale forsvar er blevet destrueret. Jeg har været ude på overbelastningens overdrev, og det har forandret mig for evigt. Den eneste gode nyhed er, at evigheden bliver meget kortvarig for mig. Jeg skal dø i den her forpulede libyske ørken. Og jeg fortjener det.

Georgia, USA

Dagen før de hentede mig, sad jeg på en bar og troede ikke, mit liv kunne blive meget værre. Jeg tømte mit glas i ét drag og smækkede det ned på disken med et teatralsk smæld. Med albuerne på bordet lagde jeg min vægt fremover og hang med hovedet, som var jeg for fuld til at holde det oppe. Jeg var ikke fuld endnu, bare opslugt af min egen ynkelige selvmedlidenhed.

Bardisken var lavet af mørkt træ, grundigt slidt. Årerne i træet var knap synlige under ridser, cigaretbrændemærker og talrige indgroede væskeringe. Når jeg med en finger skubbede til mit tomme glas, flyttede det sig kun langsomt hen over den klistrede, urene overflade. Ærmerne på min uniformsskjorte blev smudset til, men min personlige hygiejne var alligevel til rotterne efter mere end en uge uden et ordentligt bad, så jeg tænkte, det kunne være lige meget. Det havde taget mig to dage at køre den lange, slagne vej fra Baltimore tilbage til Fort Benning, hvor jeg, som forventet, blev afvist ved porten; mit forehavende var blevet afsløret, og jeg selv var blevet udelukket fra det militære udvekslingsprogram, som var mit påskud for at være i landet. Nu kunne jeg bare vente på, at de kom og trak af med mig.

Jeg måtte være verdens dårligste spion. Ikke nok med at jeg havde forfejlet min opgave, jeg havde forfejlet den på grund af en kvinde.

Jeg hældte mere tequila fra flasken i mit glas og skålede efter-

trykkeligt med mig selv. To andre gæster sad i den mørke bar; begge alene; begge halvtykke, hvide mænd med fuldskæg ikklædt skovmandsskjorter og baseball caps; karikaturer af typiske bar-gæster, som man ville finde dem her i Georgia, USA, og netop derfor var de helt sikkert ikke lokale. Faktisk var jeg ret overbevist om, at de kun sad i baren for at holde øje med mig. Det var ikke en synderlig paranoid antagelse. Et par uger forinden var jeg blevet taget i at forsøge at afpresse min tidligere kæreste for følsomme oplysninger om et hemmeligt våbenprogram. Det havde ikke været *min* idé at bruge hende som kilde, mine arbejdsgivere havde insisteret – og de er ret gode til at insistere – men desværre havde de kraftigt overvurderet mine evner til at manipulere kvinder. Jeg var blevet fanget, spærret inde, fastspændt til en stol i dagevis og afhørt. Stædigt havde jeg nægtet at fortælle, hvem jeg arbejdede for; jeg er begavet med en naturlig modstandskraft over for fysisk tortur. Til sidst var kvinden, som jeg havde forsøgt at udnytte, gået i forbøn for mig, og de lod mig gå. Eller det var i hvert fald, hvad jeg bildte mig ind var sket.

En stakket frist.

Uden mit pas kunne jeg ikke komme hjem til Frankrig; de havde ikke sluppet deres greb i mig, men holdt øje med mig for at se, om jeg var dum nok til at afsløre mig selv. Bortset fra et enkelt opkald fra en telefonboks til et sikret nummer havde jeg ikke foretaget mig andet end at sidde her i baren. Nu måtte de snart blive utålmodige og igen tage hårdere midler i brug.

Døren til baren gik op, og en ung kvinde kom ind. Hun var ikke så høj, tæt krop, muskuløs. Med hendes let maskuline ansigt og tomboy-stil, kunne man nemt forveksle hende med en dreng, hvis altså man ikke lige så hende fra siden. Hun havde former, som hendes sorte T-shirt ikke kunne skjule. Det viltre, ravnsorte hår var klippet til lige under ørerne. Hun havde ingen makeup på, men hendes olivenfarvede hud og store, grønne øjne gjorde det overflødigt.

Med en skramlen satte pigen sig på en stol tre pladser væk. Ud ad øjenkrogen kunne jeg se hende fumle med en sort vadsæk i læder, som hun bar som en taske i en strop over skulderen. Ud af sækken trak hun nogle krøllede sedler og lagde dem på disken, hvor hun begyndte at glatte dem ud. Amerikanere og deres sedler. Selv små beløb synes af mere, når man laver en stak *singles*. Pigen havde ikke meget at gøre godt med; hendes bunke var ganske lav. Hun kaldte bartenderen over – en stor, langhåret fyr i denimskjorte og lædervest – og bestilte en øl. Bestillingen kostede hende alle sedlerne undtagen to. Som en eftertanke rakte hun dem til bartenderen som drikkepenge og fik et kort nik som tak. Derefter fingererede hun ved sin øl og så sig omkring i den mørke bar. Da vores blikke mødtes, smilede hun forsigtigt og løftede sin øl op i en lydløs hilsen. Et kort øjeblik efter hævede jeg også mit glas og skålede med hende på afstand. Vi så begge væk igen og drak.

“Giver du en drink?” var det næste, jeg hørte.

Pigen havde flyttet sig en plads og sad nu lidt tættere på mig. Jeg kiggede vurderende på hende og antog, at hun var en del af overvågningsholdet; en moderne Mata Hari i goth.

“Ja, det er ikke, fordi jeg lægger an på dig. Jeg er bare flad,” sagde hun med et afvæbnende smil.

Fanden tage det. Jeg kunne vel lige så godt bevare værdigheden. Bartenderen blev kaldt over; han stillede et ekstra glas ved pigens plads, inden jeg nåede at bede om det. Professionelt. Hun fik en omgang af min tequila, og vi skålede igen.

“Tak,” sagde hun.

“Det var så lidt.”

Hun sippede af sin drink og skar ansigt, men tog straks en tår mere. Galant bød jeg hende en citronskive fra den lille tallerken foran mig, men hun satte en hånd op og rystede på hovedet, mens hun slugte sprutten med sammenknebne øjne. Bagefter åndede hun tungt ud og satte langsomt glasset foran sig.

“Ved du, om der er et motel eller vandrerhjem i nærheden?”

Det skal helst være billigt,” sagde hun.

Hvis hun var en del af min henrettelsespeloton, så tog hun sig godt nok god tid med at komme til sagen, men det var nok et udtryk for en subtil afhøringstaktik. Som sagt var jeg ikke så god til det her hemmelig agent-pis. Start- og sluttidspunktet for min ynkelige tid i faget var nærmest sammenfaldende. En eklatant abort af et karrierevalg.

“Der ligger et motel omme bag ved baren. Jeg har et værelse.”

Jeg tænkte, at det ikke var noget, jeg behøvede at skjule, de vidste det vel allerede, men hun kiggede på mig, som troede hun, at jeg lavede sjov med hende.

“Ja, det er ikke, fordi jeg lægger an på dig,” fortsatte jeg.

Det fik hende til at smile, men hun sad lidt uroligt på stolen.

“Nej, så havde du nok budt på en drink mere.”

Roligt rakte jeg ud efter flasken og fyldte hendes glas op igen. Hun rørte det ikke.

“Jeg hedder Josephine, men alle kalder mig Josh.”

Jeg nikkede.

“Hadron. Mit navn er Hadron,” svarede jeg formelt.

“Rart at møde dig, Hadron.”

Jeg lavede en lille parodi på en honnør med to fingre. Hun lod sit blik løbe hurtigt ned over min person. Jeg rettede lidt på min krave. Måske havde min nussede uniform stadig en rest af sexappeal i halvmørket. Optimistisk.

Hun tog sit glas og holdt det i øjenhøjde uden at drikke.

“Hadron. Det er et spøjst navn.”

“Kan du lide det? Jeg har selv valgt det,” svarede jeg ærligt.

Hun kiggede på mig og grinede, så tequilaen i glasset skvulpede over. Jeg bemærkede, at hun havde sort neglelak på.

“Selv valgt det? Hvad hed du så før?”

Hvor nem troede de her mennesker, at jeg var? Jeg svarede ikke, men tog i stedet en heftig slurk af sprutten. Min stilhed så ud til at gøre hende lidt forfjamsket.

“Har du noget imod, at jeg sidder her?”

Jeg rystede bare på hovedet. Hun kiggede udtryksløst på mig i et par sekunder. Med et usandsynligt hurtigt og feminint vrik med håndleddet kastede hun så tequilaen ind i munden og skar ansigt.

“Fy for ...”

“Hvis du ikke kan lide det, hvorfor så drikke det?” spurgte jeg.

“*Beggars can't be choosers,*” svarede hun med et smil.

Jeg bestilte to Budweisere ved bartenderen, hvilket så ud til at gøre hende meget lettet.

“Tak.”

“Hvad har gjort dig til tigger, Josh?” spurgte jeg afmålt.

Hun lavede en lyd, som var lige dele fnys og grin.

“Lang historie.”

“Jeg vil gerne høre den,” sagde jeg inladende og følte mig pludselig mægtig udspekuleret. Nu skulle jeg presse deres lille tøs i defensiven. Hun kiggede lidt på etiketten på sin øl og svarede tøvende.

“Jeg blev sagsøgt, fordi jeg gjorde en kvinde steril. Mine forældre måtte betale regningen, og nu vil de ikke se mig mere.”

“Gjorde en kvinde steril?” måbede jeg.

Atter totalt udspillet! Hvem fandt på de her historier? Havde de en afdeling, der bare sad og skrev usandsynlig baggrundsprosa til brug i felten? Historier der var underlige nok til, at man ikke tvivlede på, at de var sande? Hvis det var taktikken, ramte det rimeligt rent. Jeg havde tænkt en del på mine egne forældre i de sidste par dage, og det var aldrig noget godt tegn. Pigen, der sagde, at hun hed Josh, drak lidt af sin øl og pillede i etiketten.

“Jeg skulle begynde på N.Y.U. til efteråret. Farvel *college fund,*” sagde hun næsten grådkvalt.

“Hvad skulle du læse?”

“Biologi, ironisk nok.”

“Hvorfor er det ironisk?” spurgte jeg forvirret.

Hun kiggede indforstået på mig.

“Jeg har altid brændt for det, men nu har det brændt mig.”

Så blinkede hun til mig og drak videre af sin øl, mens hun studerede flaskerne bag baren med en opgivende mine.

“Jeg vil ikke kede dig med det,” sagde hun fjernt.

Jeg slog ud med hånden og mærkede næsten ikke, at jeg bed på krogen.

“Der er ikke noget som en fortrukken, eskapistisk svømmetur i andres problemer, når man helst ikke vil tænke på sine egne.”

Hun betragtede mit ansigt.

“Du taler lidt underligt.”

“Det hører jeg tit,” mumlede jeg.

“Hvorfor gør du det så?” spurgte hun, idet det sidste tequila fra hendes glas tog dykket ned gennem hendes spiserør. Hun skyllede hurtigt efter med øl.

“En uheldig uddannelse,” svarede jeg.

“Hvad læste du?”

“Lidt af hvert. Jeg kunne ikke rigtig beslutte mig. Lingvistik, sprog, litteratur. Blev aldrig færdig med noget.”

Hun kiggede ned på øllen igen.

“Det må være rart at have muligheden for at vælge og vrage.”

Vi sad lidt i stilhed, mens hun pillede det sidste af øletiketten af. Jeg bestilte en flaske scotch og nogle flere øl; fyldte derefter begge glas halvt op med den karamelfarvede væske.

“Jeg burde ikke drikke mere,” sagde hun genert, men løftede alligevel glasset op til munden.

Jeg besluttede mig for at skrabbe i overfladen og se, hvor dybt historien var skrevet.

“Hvordan gjorde du den kvinde steril?”

Hun rullede med øjnene.

“Det vil du ikke vide. Det er for langt ude.”

Jeg anede desperationen over at blive bedt om uddybelse. Indbildning?

“Jeg forsikrer dig: Jeg vil gerne vide det,” pressede jeg på.

Hun kiggede skeptisk på mig.

“Jeg så det her band i Los Angeles.”

“Så du er fra L.A.?”

“Nej, jeg er fra New York.”

“Hvorfor ...”

“Jeg var ude og rejse,” afbrød hun mig. “Mine forældre er sådan lidt Upper East Side, hvis du forstår?”

Hun kiggede på mig.

“Jeg er ikke ... lokal,” undskyldte jeg.

“Det forklarer accenten. Hvor er du fra?”

Jeg stirrede på hende et kort øjeblik og undveg behændigt spørgsmålet.

“Hvad er der med Upper East Side?”

Hun kiggede ned i sit glas.

“Nogle gange har man bare brug for at komme lidt væk, du ved?”

Denne gang sippede hun langsomt til sin drink. Jeg nikkede og hævede mit glas i en kort skål; drak halvdelen; kunne intet smage. Der var ingen vågne nerver tilbage i mit svælg.

“Jeg rejste med en fyr, som jeg var kæreste med, men vi endte med at slå op i L.A., og så tog jeg job som roadie for det her band.”

“Band?”

“Ja, de spillede neopunk med et twist.”

“Neopunk?”

“Ja, men med et twist.”

“Twist?”

Josh kiggede på mig og lænede sig så ind mod mig. Hun lagde sin hånd på min arm.

“Er du sikker på, at du skal drikke mere? Du taler i enkelt-stavelser.”

Min mund lukkede sig med en pinlig smæklyd. Hun lænede sig tilbage med en indforstået mine.

“Twisten var nogle gimmicks, som de i øvrigt havde stjålet fra

en engelsk gruppe, men vi ... var lidt mere polerede og kommercielle og havde et nedskaleret line-up: kun tre piger.”

Hun begyndte at grine og kiggede ud i luften, som huskede hun på noget sjovt, der engang var sket.

“Deres glansnummer bestod i at trække deres brugte tamponer og bind op af trusserne og smide dem på publikum.” Hun rystede på hovedet og grinede for sig selv. “De var sgu skøre!” Hun vendte sig mod mig. “De smed også kondomer ud, og hvis man greb et kondom med en bestemt farve, så blev man inviteret backstage og fik en tur på karrusellen.”

“Karrusellen?”

Josh ignorerede min ikke-sætning med et smil.

“Der var ikke en eneste fyr, som kunne gennemføre det, når de først kom om bagved. Så stod vi og grinede lidt ad dem, til de stak halen mellem benene.”

Vi drak begge lidt igen. Pigen kiggede frem foran sig, som fortabte hun sig i gamle minder.

“Jeg har fandeme slæbt mange stilladser det sidste halve år.”

“Det er jo også en slags arbejde,” sagde jeg tørt.

“Tja. Det var bare sjov og ballade, indtil jeg skulle hjem og læse.”

“Hvad skete der så?” spurgte jeg.

Hun blev alvorlig og legede distræt med sit glas.

“Jeg ved ikke, om musikken var særlig god, eller om det bare var den hype, der var omkring bandet, der gav dem succes.”

Jeg slog igen ud med hånden.

“Jeg er ikke udstyret med noget referencegrundlag for at vurdere lødigheden af tamponkastende, feministisk neopunk.”

Hun vendte sig mod mig og smilede.

“Ved nærmere eftertanke kan jeg godt lide, når du taler underligt.”

Vi skålede igen i whisky; hun skyllede efter med øl.

“Der blev sået tvivl om bandets troværdighed. Nogen havde hørt, at bassisten havde fortalt i en brandert, at de brugte rød

frugtfarve til deres *freak show*. I stedet for ... du ved.”

“Gjorde de det?”

“Ja da, de små pus,” sagde Josh hånligt, tømte sin whisky med en grimasse og slog glasset i bordet. “Deres manager var meget pragmatisk ...” Hun bøvsede højlydt ind i sin knyttnæve. “Undskyld!” grinede hun. “Men altså, ham manageren? Han var helt åndssvagt nervøs over, at folk skulle opdage, at glansnummeret var *fake*. Så han bestemte, at der skulle blod på bordet. Rigtigt blod. Så hvem får det job? Det gør selvfølgelig den eneste kvinde på holdet, der ikke er en sart berømt.”

Josh vendte begge sine pegefingre ind mod sig selv. Jeg kiggede et øjeblik på hende, før jeg – mod mine intentioner – begyndte at grine. Hun smilede og fortsatte med at pege.

“Hvad fanden hedder sådan et job? *Menstruation Manager?*” lo jeg.

“Ja, eller måske *Director of Fake Feminine Discharge?*”

Latteren kom helt nede fra maven denne gang.

“Serioøst! Det var lidt problematisk. Hvor fanden skulle jeg få ægte menstruationsblod fra? Jeg bløder ikke selv,” sagde hun mere alvorligt.

“Gør du ikke?” spurgte jeg overrasket uden at tænke over det.

“Nej. Desuden skulle jeg da voldbløde rimelig kraftigt for at fodre trussevampyrerne de fire gange om ugen, de spillede koncerter.”

“Du tager pis på mig,” smilede jeg.

“Nej, det er helt alvorligt. Det er fucking sket. Du skal tro på mig!”

Hun slog mig på skulderen med sin frie hånd og så påtaget indigneret ud, som kun en kvinde kan.

“Jeg tror dig,” sagde jeg og mente det næsten.

“Godt så. Ellers sparker jeg din røv herfra ind i Kentucky.”

Det sidste sagde hun med overdreven amerikansk sydstatsaccent.

“Bevares. Hvad gjorde du så med vampyrerne, Scarlett?”

Hun lænede sig igen ind mod mig og blinkede til mig.

“Jeg er jo god til biologi, husker du nok. Bedste fag i skolen. Optaget på N.Y.U. til næste semester. *Full honors.*”

Jeg nikkede, drak mere øl og følte mig efterhånden mere glad end fuld. Om ikke andet var hendes historie underholdende. Jeg overvejede, om hun mon improviserede det hele. Dygtigt.

“Manageren var bange for, at en eller anden emsig journalist skulle finde på at sende en koncerttampon eller et bind til et laboratorium og opdage, at skidtet var sovset ind i rød frugtfarve i stedet for den ægte vare,” fortsatte hun.

“Klart.”

“Jeg havde brug for noget, der kunne stå for en nærmere undersøgelse, men som var nemt at få fat i.”

Hun kiggede på mig og holdt spændingen lidt.

“Museblod,” sagde hun, som var hun en skolelærer, der gav svaret til en elev, som havde givet op.

“Museblod?”

“Konsistens, farve og smag af museblod passer med den ægte vare: dybrødt; nemt at opsuge i en vattampon; kun en meget dyr analyse kan afsløre, at det ikke er menneskeblod. Selv en hormontest kan det modstå, hvis altså kønnet er valgt rigtigt.”

“Jeg vil ikke vide mere om det med smagen,” sagde jeg påtaget defensivt.

Hun smilede skælmisk. Jeg drak mere whisky for at skylle en indbildt metallisk fornemmelse væk fra min mund.

“Jeg begyndte at holde mus i bussen. Hver gang vi stoppede i en ny by, fandt jeg en dyrehandel for at supplere bestanden, og hver aften ofrede jeg et par stykker for sagen, drænede dem og skaffede resterne af vejen. Den tour trak et spor af gnaverlig på tværs af USA. Jeg forventede hele tiden, at forbundspolitiet ville dukke op og stille påtrængende spørgsmål, beskyldte os for at udføre sataniske ritualer.”

Der kom øl ud af næsen på mig, da hun sagde det. Skovpatuljen så synkront og uroligt over på os, og mens jeg tørrede

mig i ansigtet, gik det op for mig, at jeg virkelig godt kunne lide denne her pige, fjende eller ej.

“Er du okay?” spurgte hun og klappede mig på skulderen.

“Fortsæt bare. Hvad skete der så?” kvækkede jeg og tørrede øl af i mit ærme.

Josh strøg hånden over bordpladen og hævede øjenbrynene bedrevidende.

“Friskt gnaverblod er åbenbart ikke det sundeste at gemme i trussen.”

“Okay? Vidste de, at du brugte museblod?”

Hun trak på skuldrene.

“De spurgte ikke. De må jo have vidst, at jeg fik det et eller andet sted fra, men de ville ikke vide hvor.”

“Blev de syge af det?” spurgte jeg og anede en forklaring.

“Én af dem gjorde. Forsangeren fik en infektion; endte så med at blive steril.”

“Shit.”

“Jep,” sagde hun alvorligt og sukkede. “Et par koncertgængere blev også indlagt. De havde åbenbart suttet på nogle af tamponerne.”

“Hvad!”

“Folk er syge i hovedet. Det endte med en masse søgsmål. Du ved, hvordan det er.”

Med en hovedrysten svarede jeg:

“Jeg er jo ikke lokal.”

Hun kiggede overbærende på mig og opremsede på sine fingre.

“Først blev pladeselskabet sagsøgt af koncertgæsterne. Både dem der blev syge, dem der ikke blev syge, og nogle der bare havde overvejet at købe en billet. Dernæst kom der krav fra diverse kristne grupper, primært i Midtvesten, der havde ejet nogle af lokalerne, som koncerterne blev afholdt i. Du ved, den type der mener, at biblen foreskriver, at kvinden skal spærres inde i de pågældende dage om måneden i stedet for at stå og

gejserbløde på unge mennesker fra toppen af en guitarforstærker?”

“Jeg tror, jeg har læst den passage,” nikkede jeg i spøg.

“Til sidst sagsøgte alle mine forældre.”

“Hvorfor dine forældre?”

“Fordi jeg ikke selv har nogen penge.”

“Kan man det?” måbede jeg.

“Man kan prøve. Men mine forældre skulle ikke nyde noget. På en måde forstår jeg dem godt. Det kan være hårdt at blive kørt gennem sådan en omgang i medierne.”

“Så dine forældre gav dine penge væk?”

“Teknisk set var det deres penge.”

“Men det var ikke din skyld,” indvendte jeg.

“Var det ikke?”

Vi kiggede længe hinanden i øjnene. Til sidst sukkede hun og slog blikket ned.

“Jeg er på vej hjem til New York for at hente mine ting. Mine forældre sendte dem til opbevaring.”

“Fuck!”

Hun smilede, men så stadig ned.

“Ja, det må man sige. Fuck.” Efter en pause slog hun skælmsk øjnene op. “Nå, det var det motelværelse, vi kom fra?”

Et sted i det nordlige Sahara

Jeg bliver opmærksom på en summen nær mit ene øre.

Jeg hader myg.

Jeg kan blive helt paranoid over at ligge i et mørkt rum og så pludselig høre et insekt brumme et eller andet sted i nærheden. Lyden fra sådan en lille satan forstørres uhyggeligt, når den kommer nær øregangen. Min lejlighed er nok den eneste i kvarteret, hvis ikke i hele Nordeuropa, der er udstyret med sydlandsk inspirerede myggenet, som dækker alle åbninger. Alligevel slipper de ind.

Men jeg er ikke i min lejlighed. Lyden får mig til at overveje, om jeg ikke skal kravle et andet sted hen og dø. Et sted hvor jeg kan være i fred for det lille, larmende bæst. Den vil selvfølgelig ikke behøve at stikke mig i min nuværende tilstand, jeg er nærmest marineret i blod, men det er *princippet* i det. Jeg har en idé om, at det sidste, jeg hører i denne verden, ikke skal være en af de små blodsugeres hoverende summen. Men det kan være, jeg ikke længere har meget valg. Lysten til at komme væk, og smerten i min krop, kæmper en lang, sej kamp om retten til at tage en beslutning. Jeg forholder mig uinteresseret og distanceret til diskussionen. Et par minutter senere trænger en ny smerte i min hovedregion sig på, lokaliseret omkring mine øjne. De er åbne. Det ser ud til, at diskussionen blev afgjort til fordel for handling. Resigneret begynder jeg at analysere de nye sansesindtryk. Billedet er lettere asymmetrisk; der ligger en rød tåge

over den venstre side; jeg beslutter mig for at klare mig med, hvad jeg har, og fokuserer med mit højre øje.

Blå himmel, ingen gribbe. Skuffende.

Jeg havde lige affundet mig med, at jeg skulle ende mine dage med at bidrage til det store økologiske kredsløb ved at blive fortæret. Resterne af mit kadaver ville indgå i et festmåltid og blive udskidt over det halve Sahara. Gødet af min ekskrementform ville palmer og grønne lunde skyde op overalt som et allestedsnærværende og levende gravmonument over mit usle liv. At dale til jorden fra gribberøve som posthumt lort har måske ikke samme elegance som Kristi genopstandelse, men det er bedre end ingenting. Desværre, ingen gribbe i sigte. Forekommer de kun i amerikanske ørkener, ikke i Afrika? Måske kun i amerikanske ørkener i amerikanske film? Min hjerne lagrer helt automatisk en påmindelse om at slå det op på nettet senere. Jeg undlader at forsøge at forklare den, at jeg nok ikke kommer i nærheden af en netforbindelse igen.

Pludselig flyver myggen lige over mit eneste fungerende øje. Jeg ved, at det er den samme myg på grund af lyden. Jeg forsøger at række hånden op og mase den flad, men problemer i mine nervebaner forhindrer mig i at udføre selv rudimentære bevægelser. Jeg ligger lidt og bander over min krops manglende evne til at udrydde så lille et irritationsmoment, da en tanke banker på fra den del af min hjerne, der bilder sig selv ind, at den ved noget om den slags.

“Cessna Skyhawk 172R.”

“Pardon?” melder jeg lettere forvirret tilbage.

“Cessna Skyhawk 172R; en-motors; propeldrevet; 160HK.”

Desorienteret bestemmer jeg mig for at ignorere beskederne. Jeg er trods alt blevet skudt i hovedet – man kan ikke forvente, at alle dele er fuldt funktionelle. Som straf for min beslutning afspiller den stædige del af min hjerne billedet af myggens overflyvning igen. Tiøren falder. Et fly på størrelse med en myg er lige fløjet over mig!

Nej, der er noget galt med dybdeperceptionen, når man kun har ét øje.

Myggen var længere væk, end jeg troede. Myggen var faktisk et fly! I rigtig størrelse, bare højt over mig! Lyden blev skabt af en propelmotor! En momentan følelse af lettelse breder sig i hele min krop, og forskellige dele af min hjerne *high fiver* hinanden – endelig fattede han det. Flyet er ikke kommet tilbage siden den første overflyvning, men måske kredser det stadig omkring i nærheden? Jeg forsøger at bevæge mit øjebælte til ekstremerne af dets kapacitet, men kan kun opfatte blå himmel. Chancen for, at Cessnaen stadig er i omegnen, og at piloten har set mig, og at han ikke er pisseligeglad, er forsvindende lille. Der er ikke nogen vej udenom: En mere ambitiøs bevægelse må påbegyndes, og det har jeg *bestemt* ikke lyst til.

Jeg overvejer mine muligheder.

At være medlem af en minoritet kan have sine fordele: For eksempel er jeg venstrehåndet. Umiddelbart ikke nogen særlig glamourøs minoritet, men når en fantasiløs kælling beslutter sig for at knuse din hånd med en stor hammer, så kan det være held i uheld, at hun tror, at du er højrehåndet. Det er en plausibel antagelse, at man er mest bange for at miste funktionsevnen på sin primære hånd. Jeg gjorde intet for at korrigere det fejlagtige valg, så derfor ligger jeg her med en uskadt venstre hånd, mens min højre er reduceret til en ubrugelig, smertende masse af bensplinter og blod.

Uendelig langsomt drejer jeg min nakke en centimeters penge. Den virker ikke brækket. Sammentrækkende smerter i hovedbunden, hvor kuglen gik ind. Fair nok. Lidt ondt har det vel lov at gøre, selv om trykmåleren er gået i stykker. Bare lad være med at blokere alle nervebanerne, ikke? Der er flere smertesignaler, der skal igennem. Alle kropsdele skal nok få deres tur, køen starter midt på rygraden.

Det er helt normalt at leve videre et stykke tid med en kugle i hovedet, såfremt man er heldig med kaliber, indgangsvinkel

og overskydende kapacitet i det ramte område, men de færreste læger vil nok anbefale at tage chancen. Jeg lader smerte være smerte og begynder langsomt at stemme imod jorden med min venstre hånd. Som i en slowmotion-scene i en naturfilm rejser min skulder sig langsomt fra jorden, og jeg får endelig rullet mig selv rundt, så jeg ligger med ansigtet ned mod sandet. Der går et stykke tid – hvor lang tid aner jeg ikke, jeg har ikke tjekket, om jeg stadig har mit armbåndsur – men da jeg endelig har oparbejdet energi til at komme videre med mine bevægelsesplaner, går det meget lettere. Jeg kommer op på alle fire – eller rettere tre. Højre arm hænger vissent under mig, den er åbenbart også brækket længere oppe. Mit hoved hænger slapt ned fra halsen, og min kyklopiiske udsigt består mestendels af mit lem, der peger dovent ned mod sandet. Blodet fra min anus løber langsomt ned over mine kugler og ned langs skaftet. En dråbe er allerede begyndt at forme sig omkring spidsen. Snart vil det begynde at dryppe ned i sandet som farvet vand fra en kødfyldt stalaktit. Et meget forstyrrende syn. Min undertrøje, mit eneste tilbageværende stykke beklædning, er svært forrevet, og det hvide klæde er smurt ind i sod og blod.

Gysende bestræber jeg mig på at løfte hovedet. Endnu en gang bliver jeg skuffet. Der er kun én farve mere i mit synsfelt, end da jeg lå på ryggen. Den blå himmel er nu begrænset til det ene halvplan af min verden; det andet består af orangegult sand. Sand så langt øjet rækker. På trods af min stærkt nedsatte synsevne, kan jeg fornemme, at det er en helvedes stor mængde fucking sand. Det ville da være skønt med en enkelt bygning at kravle hen imod. Måske bare en enlig palme med noget skygge? Hvad så bare med en stor sten? En klat kamellort? Hvad som helst der ikke er gult.

“En Cessna Skyhawk 172R har en rækkevidde på 1.074 kilometer på en fuld tank. Det giver en effektiv aktionsradius på 537 kilometer. Man kan altså konkludere,” ævler den del af min hjerne, som jeg ville ønske var blevet skudt i stedet, “at et

eller andet sted inden for 500 kilometers afstand, ligger der en lufthavn, eller måske bare en bebyggelse, hvor der findes mennesker.”

Fem hundrede kilometer? Jeg tvivler på, at jeg er i stand til at kravle fem hundrede meter. En grødet hulken undslipper min næsten tandløse mund. Min allerede begrænsede opfattelse af verden bliver tåget, idet tårer vælder op i mit eneste fungerende øje. Jeg begynder langsomt og formålsløst at kravle fremad og efterlader mig et dovent sneglespor af blod i det varme sand.

Kapitel 2

I et mørklagt rum

En mørk, sløret skikkelse i en hvid kittel slår mig oven i hovedet med en kæmpestor knytnæve. Han – for jeg ved instinktivt, at det må være en mand – virker ikke særlig stor, men aggressiviteten, han lægger for dagen, er imponerende, og smerten fylder hele mit univers. Det gør utrolig ondt, hver gang den overdimensionerede manus rammer min membrantynde, hårløse hovedbund. Hånden gennembryder overfladen, og den øverste del af mit hoved eksploderer i en kaskade af vanddråber, der langsomt flyder væk fra det kraftfulde nedslag, helt upåvirket af tyngdekraften.

Jeg ved, at jeg skriger.

Så hæves hånden langsomt ud af mit fragmenterede kranium, og dråberne, der nu er blevet til små, sorte insekter, flyver langsomt tilbage mod det cerebrale massemidt punkt. De mødes og transformeres til blod, til kød, til knogler, til hud. Mit hoved er fuldstændig regenereret på det tidspunkt, hvor skikkelsens armsving når sit tunge apeks, og hele bevægelsen starter forfra.

Sådan står vi i et stykke tid, indtil nogen slukker lyset, verden bliver mørklagt, manden skjules for mit blik. Det eneste lys, jeg kan skimte, er små eksplosioner af gnister. De er som stjernekastere, der tændes og brænder ud i løbet af få millisekunder. En af gnisterne lever længere end de andre; den brænder foran mig som en hidsig lunte på en stang dynamit. Gløden bliver kraftigere og kraftigere, indtil mørket forsvinder, alt bliver lyst,

og jeg hører vidunderlig violinmusik. Jeg føler ingen smerte længere; faktisk har jeg det ret behageligt; min korporlige form føles let; jeg svæver luftigt rundt i lyset. Dovent funderer jeg over, om jeg er død, og om dette er en form for paradys for connoiseurer af klassisk musik. Eksistensen af sådan et ville være overraskende, rent teologisk, men bestemt acceptabelt for mig. Mine overvejelser bliver afbrudt af Guds milde ansigt, der materialiserer sig foran mig med et stort 'pop'. Gud smiler bredt til mig. Hans kuglerunde, negroide åsyn er nærmest flækket på tværs, og refleksionen fra hans hvide, skinnende tænder er lige ved at gøre mig blind. Det burde være ulovligt at være så glad.

“Jeg sparker dit fjæs ind, dit dumme svin!” hvæser jeg ad ham.

Guds ansigt bliver bare ved med at smile, og det svæver tættere på. Han kysser mig vådt på panden, mens sommerfugle af smerte flyver ind i min krop.

Jeg ved, at jeg græder.

London, England

Med en forsigtig finger tørrede jeg tårerne væk fra venstre side af hendes ansigt. Jeanne smilede forlegent, drejede sig væk og efterlod sig et pust af vanddamp, hvor hendes udånding mødte den kolde efterårsluft. Hun tørrede selv resten af sit ansigt med en hurtig bevægelse med strikvanten. Jeg så på inskriptionen foran os, et digt af Keats mejslet ind i en diskret sten, der lå i et bed midt i parken. Jeanne var spontant begyndt at græde efter at have læst det, men hun græd tit over ting, som jeg fandt trivielle – en scene i en film, en historie i morgenavisen, synet af legende børn i parken, en uoverlagt bemærkning – og jeg kunne aldrig helt lure, hvordan det var meningen, at jeg skulle reagere på det. Jeg havde intet forsvar over for hendes gråd; smukke kvinders tårer ... hvad kan en mand gøre? Jeanne havde langt, let bølget hår – mørkblondt med et strejf af naturligt rødt – samlet i nakken med et spænde. Bølgeformen gav en blød indramning af hendes skarpskårne ansigt. Hendes hud var bleg uden at virke anæmisk og let fregnet. Omkring hendes øjne og mundvige sås tegn på begyndende rynkelinjer, hvilket gav hende et modent, melankolsk udseende, selv når hun smilede. På denne efterårsdag, hvor Londons matte sol kæmpede en indædt kamp med skyernes dis, brugte hun tykke, sorte ørevarmere. Den lange, tillukkede uldfrakke var holdt i brune farver med diskrete tern og smøg sig perfekt om hendes slanke former.

Smuk? For mig var der ingen tvivl.

Det var det år, hvor jeg flygtede ud af London, men lige på det tidspunkt, lige der i parken, troede jeg, at jeg skulle blive for evigt. Jeg troede fuldt og fast på, at Jeannes og min sommeraffære skulle fortsætte ind i den snarlige vinter og komme forandret ud i foråret som noget både dybere og større. For første gang i mit liv følte jeg ikke den evige, omflakkende rastløshed, der blandt andet havde fået mig til at sælge min afdøde bedstemors hjem i Paris og flytte til London for at studere. Jeg var forelsket.

“Lad os gå tilbage til dig,” sagde Jeanne.

“Ah,” grinede jeg smørret. “Damen er ikke fuldt tilfredsstillet?”

Hun smilede stramt og tog min hånd i sin.

“Jeg bliver nødt til at tage hjem nu, og min taske ligger hos dig. Jeg har møde med Merihim i aften.”

Hun kyssede mig let på kinden og forsøgte at trække af med mig; jeg tog et modvilligt skridt.

“En søndag aften?”

Hun stoppede op.

“Doktoren får ret meget af din fritid,” fortsatte jeg.

Jeanne så på mig med hovedet på skrå, bebrejdende som kun hun kunne gøre det.

“Nu må du lige holde op. Vi har været sammen både i går aftes og hele dagen i dag. Du får utrolig meget af min tid.” Med kinden vendt mod mig fokuserede hun sit blik på et punkt i horisonten. “Det er vigtigt for min afhandling, at jeg er med på det her projekt.”

Uden yderligere argumentation gjorde hun omkring og gik væk fra pladsen. Diskussionen var forbi, hun havde sluppet min hånd.

Hjemme i køkkenet fandt jeg elkedlen frem og begyndte at fylde den med vand fra den kolde hane. Lyden af Jeannes støvhæle mod mit trægulv gav ekko i lejligheden. Hun var kommet

ud fra badeværelset. Med pegefingeren tændte jeg for kedlen og vendte mig mod døren ud til entreen for at betragte hende. Frakken var knappet, tasken slænget over skulderen. Hendes ansigt så friskt ud, hendes læber var let røde. De smilede til mig.

“Du har ikke tid til en kop te?” spurgte jeg.

“Nej, jeg smutter nu.”

“Eller måske til endnu en gang frivol fridagsfornikation?” fortsatte jeg uanfægtet.

Roligt gik jeg hen og tog om hende. Vi kyssede et stykke tid, mens jeg holdt hende fast og klemte hendes balle med min ene hånd. Jeg masede hende op ad væggen og følte min brystkasse gnubbe sig mod hendes bryster, der var store nok til at kunne mærkes gennem den uldne indpakning. Med sin tunge i min mund rakte hun ud og låste entrédøren op. Da hun vendte sig om på trappen, smilede hun og vinkede koket til mig.

“Du er fuldstændig immun over for subtiliteterne i moderne kurmageri,” sagde jeg.

“Og dit sprog tager skade af at læse filologi,” grinede hun og løb ned ad trapperne.

Hendes støvler, der ramte marmoret, larmede, i lang tid efter at jeg ikke kunne se hende mere.

Jeg måtte tøjle min utålmodighed, når det kom til Jeanne. Jeg kunne ikke få nok af hendes selskab, akavet og kærlighedssyg som jeg var, mens hun, derimod, optrådte væsentligt mere reserveret, specielt når vi var ude blandt andre. Det var, som om hun ikke helt kunne komme overens med, at vores forhold havde udviklet sig til mere end det engangsknald, der startede det hele. I dagene efter vores første nat sammen havde jeg sendt hende blomster og små beskeder, spillet klovn og gjort mig til som en anden påfugl, indtil hun modstræbende var gået med til at se mig igen. Jeg var ellevild og kejtet, hun var distanceret og virkede lidt flov over, at hun var endt med at gå med mig hjem efter festen, hvor hun havde været ude med de andre

ph.d.-studerende fra sin afdeling for at fejre sin optagelse på et prestigefyldt projekt på det medicinske institut på King's College. Det var det samme universitet, som jeg var indskrevet på. Men da hun først havde indvilget i at se mig igen, gjorde jeg mit bedste for, at hver eneste date vi tog på, var så sjov og mindeværdig, at hun ikke kunne lade være med at sige ja til at tage med på den næste.

Og ja sagde hun ... omend lidt koket og modvilligt.

Jeg anstrengte mig til det yderste for at finde på interessante udflugtsmål og lavede research på små, hemmelige restauranter, som jeg inviterede hende med på. Jeg lavede endda mad – noget der for mig tog dagevis at lære for hver eneste ret – og købte dyr vin, som vi indtog på min tagterrace. Arven efter min bedstemor gjorde mig i stand til at finansiere ikke så lidt ekstravagance, og jeg brugte skamløst min lejlighed øverst oppe i en charmerende gammel bygning i Soho til at udgive mig for en stilsikker verdensmand. Men for ikke at virke for materialistisk, indprentede jeg mig også lange lister af interessante samtaleemner, ting jeg læste i bøger eller i avisen, for at kunne imponere hende med intelligent konversation; ingen pause i vores samtaler skulle nogensinde blive så lang, at den blev pinlig. Kort sagt gjorde jeg – som den førstegangsforskede tyksak jeg var – alt hvad jeg kunne for at holde fast i min gudindes opmærksomhed. Jeg var benøvet; som en fattig mand, der vinder i lotteriet, havde jeg ingen skam, ingen hængninger; jeg havde intet at miste. Før jeg mødte hende, brugte jeg min tid på at gå i biografen – alene – læse stakkevis af bøger – også alene – og gå til forelæsninger på fakultetet – hvor man kan føle sig yderst alene, selv om man er omgivet af mennesker. Det var meget muligt, at Jeanne kun langsomt tøede op over for mine tilnærmelser, men jeg var determineret som en hanhund i brunst. Jeanne mangel på vilje til at give sig fuldstændig hen til mig gjorde mig bare endnu mere ihærdig i mine anstrengelser for at vinde hendes hjerte, og at befinde mig lige på kanten af den ultima-

tive afvisning, når mit mål syntes så tæt på, gav mig en følelse af bittersød selvpinsel, som jeg efter et stykke tid greb mig selv i at være lettere afhængig af ... ikke ulig mit andet, skjulte behov.

På trods af mit løfte til mig selv om ikke at være for påtrængende sværmede jeg oftere end før om bygningen, der husede medicinsk institut. Jeg var begyndt at komme der et halvt års tid forinden, da jeg opdagede muligheden for at melde sig som frivillig forsøgsperson. Det var ikke unormalt blandt studerende at supplere deres beskedne indkomster ved at deltage i forsøg inden for medicinsk eller psykologisk forskning. Jeg havde ikke brug for pengene, men det var der ingen, der behøvede at vide. At deltage i forsøg blev efterhånden højdepunktet af mit sociale liv, selv om mine bevæggrunde var at dække nogle helt andre, mere dunkle behov – mange af forsøgene var smerteforsøg – og jeg var efterhånden på fornavn med mange af studentermedhjælperne og endda nogle af lægerne. Dette var grunden til, at jeg var blevet inviteret med til festen, hvor jeg mødte Jeanne. Jeg havde set hende før i forbindelse med forsøgene, men jeg havde aldrig rigtig talt med hende. Altid på afstand, bag en glasrude. Jeg var, når det kom til stykket, kun et forsøgsobjekt, en patient, en prik på den statistiske graf, intet mere. Disse mennesker var mine høflige bekendte, ikke mine venner.

Nogen slog mig på skulderen bagfra. Martin Cresil. Jeg havde fornemmet ham komme, men havde foregivet at være dybt optaget af at læse et opslag på tavlen foran mig. Han havde en bestemt måde at bevæge sig på. En lidt kluntet, ludende gangart; måske kom den af hans slatne kropsholdning; man kunne høre den i hans fodtrin.

“Leder du efter den næste mulighed for selvpineri, min dreng?” spurgte han venligt, mens han skimmede opslagstavlen. “Prøver du at slå en eller anden form for rekord? Er der

snart et sted, hvor du ikke har ladet dem stikke dig eller sprøjte substanser ind?”

Hans toneleje lå i en hysterisk høj oktav, når han talte om noget, han fandt morsomt.

“Smerteforsøg betaler godt,” forsøgte jeg afværgende.

“Og det har ikke noget at gøre med hende den blege ph.d.-studine, vel?” klukkede han, mens han distræt pillede ved hjørnet af et opslag. “Jeg misunder dig; jeg blev nødt til at læse til læge for at tiltrække kvinder, og nu er jeg gift med en harpe, der elsker min Mercedes mere end mig.”

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare, og vi stod lidt i pinlig tavshed ved siden af hinanden. Så smilede han pludselig et uudgrundeligt smil og tog om min skulder.

“Lad os gå ned i kantinen og spise. Jeg har et nyt eksperiment til dig, hvis du er så opsat på at afprøve dine grænser, min kærlighedssyge ven. Det betaler godt.”

Han klappede sig på sin lille topmave under det krøllede, stumpende slips, lagde stetoskopet i kittellommen og ledte mig gennem svingdørene, der førte os væk fra forhallen og ind i bugen på Medicinsk Institut på King’s College.

Jeg havde mødt Martin Cresils kone ved en enkelt lejlighed for ganske nylig, så jeg vidste, at hans bemærkninger om hende ikke ydede hende retfærdighed. Men han vidste ikke, at jeg vidste det.

Jeanne havde taget mig med til en uformel sammenkomst på doktor Merihims landsted i en lille by, der lå en time nord for London. Jeg var blevet temmelig overrasket over, at hun inviterede mig med – det plejede at være mig, der tog initiativ til, at vi skulle mødes. Desuden var hun normalt afvisende over for at præsentere mig for sine venner, og jeg så det selvfølgelig straks som et tegn på, at hun langsomt tillod sig at integrere mig i sit liv. Fremskridt. Desværre skuffede gæsterne til sammenkomsten mine forventninger, da de primært var ansatte ved

instituttet – læger, biokemikere, molekylærbiologer – mere kolleger end venner. Så vidt jeg kunne se, var jeg den eneste af de tilstedeværende, der ikke ejede en hvid kittel eller en udmærkelse inden for de biovidenskabelige discipliner. Ikke at nogen gik rundt i deres arbejdstøj den aften. Specielt Sandra Cresil var stadset op: sort, nedringet cocktailkjole, perlehalskæde og højhælede sko. Hendes øreringe og armbånd matchede halskæden, og det blondstribede hår var blevet udsat for en let permanent, der accentuerede dets naturlige slangekrøl. Selv om hun måtte være mindst ti-tolv år ældre end mig, syntes jeg, at hun var en tiltrækkende kvinde. Bortset fra smilet. Det virkede koldt, nåede aldrig øjnene, som man siger. *Whatever*. Mine seksuelle fantasier kunne klare sig uden. Hun fløj let rundt mellem gæsterne, falsk smilende og konverserende, som var hun den egentlige værtinde for arrangementet. Merihim var ugift og boede, så vidt jeg kunne forstå, alene på det store landsted, så fru Cresil udfyldte et socialt tomrum i selskabet, og serveringspersonalet adlød hende med selvfølgelighed. Gæsterne blev konverseret i nøje afmålte tidsrum alt efter status på en, for mig, ubekendt målestok. Jeg fik ikke selv meget opmærksomhed efter det indledende håndtryk. Som halvstuderet, rodløs humanist var min værdi i en *gold digger's* optik så tæt på nul, som den kunne komme. Faktisk var den på niveau med min selvvurdering, så jeg tog hendes slet skjulte mangel på interesse i mig som en bekræftelse af noget, jeg vidste i forvejen, og lod mig ikke mærke med det, men koncentrerede mig i stedet om at drikke mig fuld på værtens regning. Desværre hjalp femseks gin og tonic ikke på min evne til at føre intelligent samtale, specielt ikke efter flere timer i selskab med et segment af akademikere, som jeg ikke havde noget tilfælles med. Min viden om biologi og medicin var ikke ligefrem overvældende; det er begrænset, hvad man kan udlede om emnerne ved at kigge på vejledningen i pakkerne med håndkøbsmedicin. Engang havde jeg læst et afsnit af Jeannes afhandling; den handlede om noget,

der hed *Snips ... Single Nucleotide Polymorphisms*. Jeg forstod ikke en brik, og det fik mig til at ville hende endnu mere. Med mine mange fag og alle mine bøger var jeg så vant til at vide meget om alt, at være en specialist i det generelle, at jeg fandt det fascinerende at møde en kvinde, der kunne noget, som jeg ikke selv mestrede. Det gjorde hende så uendelig tiltrækkende.

Det lykkedes mig at fange Jeannes opmærksomhed på tværs af selskabet og lokke hende over. Jeg overtalte hende hviskende til at kigge lidt nærmere på resten af huset sammen med mig. Hun havde heller ikke lyst til at tale mere om arbejde med Martin Cresil. Han fyldte konsekvent kanapeer i munden midt i sine sætninger, hvilket irriterede hende grusomt. Hvorfor lige midt i sætningen? Hvorfor ikke før eller efter? Det kunne vel ikke være så svært for et veluddannet menneske at koordinere de to ting?

Vi bevægede os væk fra de befolkede stuer i den forsænkede del af forhuset og trådte gennem en dør op i en bred hall midt i huset. Det følte som at være inde i maven på en hval. Hver tiende meter rakte miniaturrehvelvinger i bro hen over rummets lofter, som ribben der sluttedes omkring os. Udgangene fra rummet bestod af døre; tunge, buede egetræsportaler – mørkt lakerede med irrede beslag på tværs.

Med et smil og et eventyrlystent blik trak Jeanne i et dørhåndtag og ledte os væk fra hvalens bug. Bag døren fandt vi et stort soveværelse med en kingsize seng midt i lokalet, der var dækket af et falmet, rødt velourtæppe. Tæppet matchede de tunge gardiner, der hang majestætisk ned fra stænger nær loftet næsten fire meter over vores hoveder. Stoffet var glat og spillevende; man *måtte* bare lade sine fingre løbe hen over det, og til vores overraskelse skjulte gardinerne store panoramavinduer, der vendte ud mod den mørklagte have bag ved hovedbygningen. I vinduerne var der indbygget to glasdøre, som førte ud til en lille stenterrasse, der var hævet nogle meter over græsplænen og omgærdet af et falmet, hvidmalet rækværk. Haven henlå i

tusmørke; man kunne ane begyndende rimfrost på græsset.

Vi stillede os foran de lukkede døre og trak gardinerne til bag os for at undslippe værelsets bløde, elektriske lys. Efter et stykke tid havde vores øjne vænnet sig til mørket, og vi kunne opfatte de botaniske detaljer i den ikke helt velplejede have. Plænen var indrammet af et sammensurium af træer, et eklektisk udvalg af forskellige planter, der ikke alle så ud til at høre hjemme i den lokale flora. Nogen havde forsøgt sig med at lade en palme bevise sin robusthed over for det lokale klima. Projektet var ikke lykkedes, palmen lignede en opretstående kompostbunke af brunt fordærv. Bedre gik det for et nærliggende araucariatræ, der strakte sin høje stamme mindst tredive meter op i himlen. Da jeg udpegede træet for Jeanne og fortalte, at det sandsynligvis var fra Sydamerika, vendte hun sig mod mig og smilede.

“Er du nu også botaniker?”

“Nej, jeg har aldrig læst naturvidenskab,” indrømmede jeg.

“Du har da ellers skiftet studie tit.”

“Ja ... det var nu bare noget, jeg læste i en bog. Det med træet.”

“Jeg kan godt lide, at du læser så meget. Det er utroligt, hvad du ved,” sagde hun.

Jeg smilede forlegent og mærkede varmen stige op i mit ansigt. Tankefuldt så hun ud på haven.

“Sikke et dejligt sted.”

Jeg tog forsigtigt om hende, kyssede hende.

“Ja, vi burde slå doktoren ihjel og overtage det.”

Med et par blide kys ned langs hendes kind som optakt, drejede jeg hende forsigtigt ved hoften og stak prøvende min tunge i hendes mund. Vi gled ind i hinanden med en selvfølgelighed, der er tilstået elskende, som kender hinandens lyster. Jeg tog et blidt, men bestemt greb om hendes balle, og hun lagde hovedet skråt bagover; jeg kyssede hendes hals, arbejdede mig igen op til øret, bed blidt i øreflippen. Hendes lange ørering klikkede mellem mine tænder. Tilbage til kinden, så munden.

“Huset er lejet,” stønnede hun, lige inden jeg igen lod min tunge skille hendes læber.

Tungt åndede hun ud og ind med lukkede øjnene. Min hånd greb om hendes bryst uden på trøjen, æltede, fandt den erige-rede brystvorte bag bh’ens panser og kælede blidt for den, men greb så fast. Idet jeg bevægede min hånd ned ad hendes mave og forsøgte at komme op under hendes trøje, tog hun fat i mine hænder, trak dem ud til siderne og skubbede mig op imod glas-døren. Langsomt kyssede hun min mund, min hage og min hals; arbejdede sig ned over skjorten uden på stoffet, helt ned, sad til sidst på knæ foran mig. Så stoppede hun og kiggede op på mig med et drillende smil.

“Kan du li’ mig?”

“Ja!”

Hun lo. Med en vant bevægelse åbnede hun knapperne i min gylp og stak den ene hånd indenfor.

“Kan du li’ det her?” æggede hun.

Gispende faldt jeg tilbage og mærkede den kolde glasrude mod min ryg; Langsomt trak Jeanne mig ud og tog mig i sin mund. Hun brugte sin hånd, sin mund og sine lokkende, frække øjne, der skiftevis var lukkede og skiftevis kiggede insi-sterende og flirtende op på mit ansigt, mens hun førte sit hoved frem og tilbage med mit lem hvilende i mundhulen. Tempoet skiftede brat; hun tog mig langsomt ud; en tråd af spyt hang kortvarigt mellem hendes læber og spidsen af min pik som en bro af kropsvæske, der gjorde os landfaste for et kort sekund, inden den brast. Hun grinede til mig, lukkede øjnene og tog mig igen langt ind i munden. Så førte hun søgende sin anden hånd ind under mit lem og fandt min ene testikel. Med tommel- og pegefinger tog hun fat i den og klemte til. Smerten var gylden, nålen stod næsten på fire.

Som sagt, vi kendte hinanden.

Hun begyndte at bevæge sig hurtigere, mere desperat end før, og efter hvad der må have været verdens korteste minut, kom

jeg kraftigt i hendes halvåbne mund, ud over hendes læber; et enkelt krampagtigt støn undslap mig. Hun storgrinede, slap min testikel og så skadefro op på mig. Igen gispede jeg og grinede tilbage til den fantastiske kvinde, der lå på knæ foran mig. En følelse af lykkelig samhørighed, nej, afhængighed skyllede ind over mig.

Men i det samme ændredes Jeannes udtryk til rædsel. Hun stivnede, mens hun stirrede indædt op på mig. Forståelsen nåede min sex- og ginomtågede hjerne, da jeg hørte lyden af en dør, der blev lukket. Gennem den smalle sprække mellem gardinerne så jeg Sandra Cresil og doktor Merihim ikke to meter fra, hvor vi stod, eller, i Jeannes tilfælde, knælede. Med lukkede øjne holdt hun krampagtigt hårdt fast om mit nu knap så erigerede lem, som hang hun over en afgrund og havde fat om den ene, spinkle gren, der lovede at redde hendes liv. Det så ud til, at jeg sad fast i dette perverse magdalenabillede. At få min penis vristet fra den skrækslagne Jeanne virkede ikke som en opgave, jeg kunne gøre lydløst. Sprækken i gardinet var ikke stor, jeg kunne knap se begge ansigter, så jeg håbede inderligt, at vi ikke ville blive opdaget. Stille som en mus trak jeg knap vejret, turde ikke forsøge at trække gardinet helt for, i fald de opdagede bevægelsen.

I et par minutter førte Sandra Cresil og Merihim en samtale, som enten var for dæmpet til, at jeg kunne opfatte den, eller også var jeg for skrækslagen til at omdanne lydene til sætninger i min hjerne. Snakken blev til en kærlig mumlen. Til min overraskelse skubbede han pludselig Cresils kone ned på den store seng. Hun lo, da han sprang op på sengen og lagde sig oven på hende. Jeg kunne ikke se andet end deres fødder gennem sprækken i gardinet; Sandras ene sorte stilet slap rykvis hendes spjættende fod og faldt til gulvet; Merihim rodede rundt oven på hende og brummede sjofelt. Hans sko landede med to tunge bump på tæppet, bukserne blev krænget af, hun spredte sine ben; efter et par sekunders tavshed stønnede hun skarpt, og

sengen begyndte at knirke voldsomt; de gamle fjedre blev kun overdøvet af Sandra Cresils vellystne skrigeri og Merihims grise grynten. Jeg kunne stadig kun se deres fødder, hendes med den ene sko, hans iklædt sorte herresokker for enden af de behårede ben. Alligevel reagerede min egen krop på lydene og de omslyngede ben, og jeg fyldte igen langsomt Jeannes hånd med mit kød. Kort løsrev jeg mit blik fra scenen foran mig og så ned; Jeanne havde igen åbnet sine øjne og stirrede nu intenst op på mig. Jeg kunne ikke andet end at trække på skuldrene. I samme øjeblik kom Merihim med et brøl, de knirkende bevægelser stoppede. Sandra Cresil knurrede vellystent, idet benene med de sorte herresokker rullede væk. Længe lå de ved siden af hinanden med tærne vrikkende mod loftet og prusted. Jeg tillod mig at hæve øjenbrynene og puste forsigtigt ud. Overraskende, hvad den kvinde ville gøre for at indynde sig på en mand med et landsted. Jeg overvejede at stikke hovedet ud og pointere, at huset var lejet, men så modig var jeg alligevel ikke, og jeg blev desuden overhalet af endnu en bizar udvikling.

“Jeg er en anelse frustreret over arbejdet på primærprojektet. Hvad gør vi med manglen på subjekter?”

Det var Martin Cresils stemme. Han var kommet ind på værelset! Hvor længe havde han været her? Jeanne blev mærkbart mere anspændt efter langsomt at have løsnet grebet om mig.

“Jeg har styr på Abd-Al-Aziz,” sagde Sandra Cresil træt og satte sig op i sengen, mens hun rettede på sit hår. “Der ankommer en ny sending i næste uge.”

“Resultater kan ikke forceres, vi har tid nok,” hørte jeg Merihim sige forpustet. “Vi er nået langt, men prøverne er broderparten af arbejdet. Vi er indstillet på en lang tidshorizont.”

“Jeg tænkte, at vi måske kunne fremskynde det lidt,” sagde Martin Cresil nonchalant, idet han trådte ind i mit synsfelt og placerede sig med ryggen til vinduet, med hænderne i lommerne på sine mørke bukser.

Fascineret stirrede jeg på den begyndende måne i hans mørke hår.

“Springe nogle screeninger over. Bruge herboende subjekter.”

“Hvad fanden tænker du på?” sagde Sandra skarpt. Hun var nu skjult for mit blik af sin mands ryg. “Vil du risikere en inspektion?”

“Tag det roligt, der bliver stadig brug for dine evner, min skat,” svarede Cresil sødladent. “Specielt i tilfælde af en inspektion, som vi i øvrigt begge ved kommer på et tidspunkt.”

Sandra Cresil fnyste.

“Jeg synes bare, at vi skal effektivisere vores arbejde lidt,” fortsatte Martin. “Jo større udskiftning, jo bedre for projektet.” Han tog hænderne op af lommerne og slog ud med armene. “Hvem ved? Måske viser det sig endda, at en spredning i genotyperne vil lede os ad nye veje, som vi ikke har tænkt på endnu?”

Jeg hørte Merihim brumme tænksomt og en raslen af et bælte, der blev spændt. Efter en kort pause kom han til syne i sprækken og lagde en hånd på Cresils skulder.

“Du har måske en pointe der.”

“Udskiftning?”

“Nej. Det givtige i en statistisk spredning.”

“Vi kan ikke blive ved med at vente på de sendinger,” smurte Martin på.

“Hvorfor ikke?”

“Det går for langsomt.”

I et stykke tid så Merihim på sin kollega med et vurderende blik. Så klappede han Martin Cresil et par gange på skulderen.

“Du får det, som du vil have det, men, Martin ...” Merihims pegefinger kom til syne ud for den andens ansigt, “... vær forsigtig!”

“Selvfølgelig!”

Merihims finger dinglede i luften et par sekunder, mens han tænksomt betragtede den anden. Så smilede han og gjorde et blødt kast med hovedet. Som på kommando fulgte Martin

Cresil med ham hen til døren. Jeg anede et spinkelt håb om at kunne få alle mine kropsdele indenbords og slippe ud med æren i behold.

“Kommer du?” spurgte Merihim.

“Jeg netter mig lige lidt,” smilede Sandra Cresil.

Merihim nikkede, og de to mænd forlod småsnakkende værelset, mens kvinden så sig i spejlet på væggen. Hun vrængede ansigt, forvanskede sit udtryk med alle ansigtsmuskler spændt, lavede et stift, djævelsk ansigt som en visuel knurren vendt mod sit spejlbillede. Derpå slappede hun af og gled over i et stort, blændende smil. Med den ene hånd ordnede hun sine krøller, hvorpå også hun gik ud ad døren og lukkede den efter sig, stadig med det falske smil siddende som en maske på ansigtet. Forvirret så jeg ned på Jeanne, der nu havde sluppet mig og sad med hovedet bøjet ned mod gulvet. Hendes skuldre rystede i stille gråd.

Hun stod ud af taxaen først, jeg betalte og fulgte efter. Vi stod uden for det lille hus i Sydøstlondon, hvor hun lejede et værelse.

“Det er vigtigt, at du ikke siger noget til nogen om det, der skete i aften. Lover du det?”

“Ja, selvfølgelig. Hvem skulle jeg også fortælle det til? Jeg kender ikke nogen,” svarede jeg lettere forvirret over, hvilken del af historien hun opfattede som følsom information.

Længe så hun bekymret på mig. Vi stod over for hinanden, tæt, men uden at røre. Pludselig trykkede hun sig ind til mig, søgte beskyttelse og skjul ved min brystkasse. Vi stod et stykke tid og holdt om hinanden, indtil hun til sidst langsomt trak sig ud i armslængde.

“Jeg kunne selvfølgelig finde nogen at tale over mig til, hvis du ikke indvilliger i at gå på date med mig i næste uge,” prøvede jeg forsigtigt.

Jeanne smilede træt.

“Hvad du ønsker, skal du få.”

Med den afskedssalut kyssede hun mig på munden, gik langsomt op ad stentrappen og forsvandt i skyggerne under træernes tunge grene, der hang ned over den belagte sti som et teatertæppe. Længe stirrede jeg ind i mørket efter hende. Jeg havde på ingen måde tænkt mig at fortælle nogen om de forvirrende oplevelser bag gardinet. Hvis det var vigtigt for hende at holde de sære lægers sære sexlege hemmeligt, så var det også vigtigt for mig.

I øvrigt løj jeg jo ikke, da jeg sagde, at jeg ikke kendte nogen.

“Akupunktur, chili sprøjtet ind under huden, overdoser af potenspiller, overdoser af nikotinplastre,” Martin Cresils øjenbryn hævede sig, “forsøg med stærk elektrisk strøm?! Sig mig, min ven,” sagde han og så væk fra papirerne og tog endnu en bid af sin bresaolasandwich, så stykker af krølsalat, brødkrummer og kød landede i rodet på hans skrivebord. “Udviser du ikke en vis ligegyldighed over for dit personlige velvære?”

Distræt fejede han sine efterladenskaber væk. Andet måltid på en time. Jeg sendte en venlig tanke til rengøringspersonalet på afdelingen. Hvis ikke de gjorde deres ypperste for at manøvrere en støvsuger rundt mellem de rodede stakke af journaler, bøger og papirer på Cresils kontor, så ville der uden tvivl være et djævelsk svineri i lokalet. Væggene var beklædt med hylde af børstet stål; alle bugnede de med artikler, opgaver og noter. På et tidspunkt må hyldepladsen være sluppet op, og han var fortsat med at arkivere på gulvet, i vindueskarmen og på skrivebordet. Intet under, forskningsassistenterne spøjte med, at bygningens fundament ville forskydes, hvis Martin Cresil nogensinde skulle skifte kontor.

“Med din baggrund kan jeg helt sikkert overtale Merihim til at bruge dig til det nye projekt,” mumlede han distræt, mens han tyggede. “Ophav ukendt?”

Han kiggede pludselig over på mig med hævede øjenbryn.

“Jeg er forældreløs. Blev opfostret i Paris hos min franske bedstemor,” forklarede jeg hjælpsomt.

“Og du kendte ikke dine biologiske forældre?”

“Nej,” løj jeg. Efter en kort pause sagde jeg: “Er det et problem?”

“Så længe du er absolut sikker på, at oplysningerne om dine forældres etnicitet er korrekte, bliver det ikke noget problem.” Cresil smilede ind i papiret. “Der er en masse sikkerhedsfis omkring det nye projekt.”

“På grund af terrorisme?” spurgte jeg interesseret.

Han rystede ligegyldigt på hovedet.

“Alle, som er involveret i visse former for biologisk eller medicinsk forskning, registreres. Bureaukrati, hvis du spørger mig.” Han lagde papirerne på bordet og begyndte at kradse noget ned. “Jeg gider ikke rende rundt og interviewe hundredvis af andre kandidater, det er der sgu ingen grund til. En betroet ansat på projektet kender dig bedre end nogen anden, det er godt nok for mig.”

Smilende så han op.

“Du er sgu da ikke en sikkerhedsrisiko, er du vel?”

“Bestemt ikke,” smilede jeg falskt tilbage og jublede indvendigt over at få lejlighed til at tilbringe mere tid i selskab med Jeanne.

Hurra for udskiftning og statistisk spredning.